

29ns Premis literaris Joan Triadú

ST

JT

Salutació

Ben poques són les coses que poden aturar la força i la intensitat de la joventut: el desig de créixer, esdevenir algú i canalitzar les inquietuds. Ni tan sols una pandèmia com la que vivim pot posar límits les il·lusions de les generacions més joves del Ripollès ni tampoc a la memòria del mestre de mestres Joan Triadú.

Aquesta situació tan excepcional que ha paralytitzat el món com el coneixíem fins ara ens va portar, com a Consell Comarcal del Ripollès, a posar en pausa el desenvolupament dels 29ns Premis literaris infantils i juvenils Joan Triadú. Com a institució, i també en general com a comarca, ha estat un temps en què hem hagut de reinventar el nostre funcionament alhora que, dia a dia, havíem de donar resposta i solucions a reptes nous. També per a aquest certamen que, sens dubte, s'havia de concloure. És per això que, malgrat que sigui fora de la majestuositat de la Gala literària del Ripollès a què ens havíem acostumat els darrers anys, calia retre homenatge a l'il·lustre pedagog, activista cultural, escriptor i crític literari ripollès, i també a participants i premiats.

Un homenatge també a l'escriptura com a catalitzadora de la intensitat de les emocions adolescents, com una capacitat única de l'ésser humà d'expressar-se en la intimitat per arribar, si s'escau, a la universalitat malgrat qualsevol adversitat. I un homenatge als valors de la cultura, l'esforç i l'estima al país i a la llengua, que és tan necessari inculcar a les noves generacions de ripollesos i ripolleses com a llavor de la Catalunya de demà.

Que com a testimoni de tot això quedi aquest llibret que recopila les obres premiades de totes de les categories, cadascuna d'elles amb el nom d'imponents muntanyes ripolleses. Una manera més de reconèixer l'esforç de tothom que fa possible aquest certamen de referència a la nostra comarca, des dels estudiants fins als mestres, sense oblidar el jurat. Moltes gràcies a tothom. Vetllarem perquè perduri.

Joaquim Colomer i Culler

President del Consell Comarcal del Ripollès

**EL JURAT DELS 29ns PREMIS LITERARIS
INFANTILS I JUVENILS JOAN TRIADÚ**

Jurat de la categoria TAGA (3r i 4t primària):

Gemma Arimany
Concepció Soler

Jurat de la categoria BALANDRAU (5è i 6è primària):

Cèlia Forment
Jordi Vilarrodà

Jurat de la categoria BASTIMENTS (1r i 2n ESO):

Jeroni Marin
Maria Cortacans

Jurat de la categoria PUIGMAL (3r i 4t ESO i Batxillerat):

Montse Maestre
Montse Guix

Jurat de la categoria TORRENEULES (Escola Ramon Suriñach):

Tots els membres del Jurat

**GUANYADORS I GUANYADORES DELS 29ns PREMIS LITERARIS
INFANTILS I JUVENILS JOAN TRIADÚ****TAGA**

Prosa:

1r premi: **POL PUIGARNAU PARRILLA***El mico i la cua.* 4t de primària de l'Escola Tomàs Raguer. p. 92n premi: **JULI CAMPAYO MARCER***El somni d'en Pere.* 4t de primària de l'Escola les Moreres. p. 113r premi: **ÀNNIA CAMPRUBÍ RIERA***El món de la fantasia.* 4t de primària de l'Escola Tomàs Raguer. p. 12

Poesia:

1r premi: **OT CARÓS JURADO***L'ovella esquilada.* 4t de primària de l'Escola Tomàs Raguer. p. 132n premi: **OLGA SIMON VILADECANS***El sol.* 3r de primària de l'Escola Pirineu. p. 143r premi: **JÚLIA ERAS GARCIA***El meu poema.* 4t de primària de l'Escola Tomàs Raguer. p. 15**BALANDRAU**

Prosa:

1r premi: **ESTEL ARGEMÍ BOVÉ***El Rescat.* 5è de primària de l'Escola Doctor Robert. p. 162n premi: **NÚRIA ALEGRE***Uns amics de veritat.* 6è de primària de l'Escola Vedruna. p.183r premi: **AINA VILA PRADHAN***Una altra manera de viure.* 6è de primària de l'Escola Doctor Robert. p. 20

Poesia:

1r premi: **BLANCA PALOMERAS VALENTÍ***Excursió al Ripollès.* 6è de primària de l'Escola les Moreres. p. 222n premi: **NÚRIA ALEGRE***La bellesa dels Pirineus.* 6è de primària de l'Escola Vedruna. p. 243r premi: **ARNAU CARGOL CUARTILLAS***Benvingut.* 6è de primària de l'IE Mestre Andreu. p. 25**BASTIMENTS**

Prosa:

1r premi: **PAULA BUESO VELASCO***Dins el Marc.* 1r ESO de la SI Germans Vila Riera. p. 26

2n premi: **FIONA JORDÀ SOLDEVILA**

No em vull fer gran. 1r ESO de l'IE Mestre Andreu. p. 28

3r premi: **IONE CABRERA**

Un "T'estimo" des de l'inframón. 2n ESO Institut Abat Oliba. p. 30

Poesia:

1r premi: **PAU NAVARRO LÓPEZ**

El rellotge. 1r ESO de l'Institut Abat Oliba. p.35

2n premi: **CARLA ARIZA**

Les mirades. 2n ESO de l'Institut Abat Oliba. p. 36

3r premi: **FÀTIMA ALEGRE BUSQUETS**

Una germana. 2n ESO. Escola Vedruna. p. 37

PUIGMAL

Prosa:

1r premi: **LAURA LINARES**

La novel·la. 1Batx. de l'Institut Abat Oliba. p. 39

2n premi: **MAGALÍ CAPDEVILA MUNTADES**

De nit. 3r ESO de l'Institut Abat Oliba. p. 41

3r premi: **NEUS COSTA NIETO**

Per sempre, TY. 4t ESO de l'Institut Abat Oliba. p. 43

Poesia:

1r premi: **CLARA ROIG FREIXA**

Paraules pensades. 4t ESO de l'Escola Vedruna.p. 46

2n premi: **AINA BATLLE**

Soroll de trànsit. 4t ESO de l'Institut Abat Oliba. p. 48

3r premi: **MARIONA FERNÁNDEZ LLIMÓS**

Ahir avui i demà. 4t ESO de l'Escola Vedruna. p. 49

TORRENEULES

Prosa:

1r premi: **MIQUEL ROMA**

El càmping. Escola Ramon Suriñach. p. 50

Poesia:

1r premi: **LAIA ROO**

La música és el batec del cor. Escola Ramon Suriñach. p. 51

EL MICO I LA CUA

Vet aquí una vegada un mico que tenia una cua molt llarga. Va decidir anar a la perruqueria i li va dir al perruquer:

–Talla'm la cua.

I el perruquer la hi va tallar.

Quan va ser a casa se'n va penedir i, al dia següent, hi va tornar i li va dir:

–Torna'm la cua.

El perruquer ja no la tenia, l'havia donat a un client que li va agradar molt. El mico com a recompensa li va demanar unes tisores i, per no sentir-lo més, les hi va donar.

Seguidament va anar a una peixateria i, com que no tenia diners, li va donar les tisores a canvi del peix.

Al dia següent hi va tornar:

–Torna'm les tisores.

El peixater li va explicar que se li havien gastat de tant tallar peix i el mico, com a recompensa, li va demanar un peix i, per no sentir-lo més, l'hi va donar.

Més tard va entrar en un forn de pa i li va dir:

–Et dono el peix.

Al dia següent hi va tornar:

–Torna'm el peix.

El forner ja se l'havia menjat i el mico li va dir:

–Doncs, com a recompensa, em deus un pa.

I per no sentir-lo, li va donar un bon pa de pagès.

Anant pel carrer va veure un nen plorant, li va preguntar a la seva mare què li passava i es veu que tenia gana.

–Us dono el pa.

Llavors, al dia següent, va anar a casa seva a reclamar-los-hi el pa. La mare li va dir que ja se l'havien menjat tot.

–Doncs, com a recompensa, em doneu aquesta flauta.

I per no sentir-lo, la hi va donar.

Passades unes hores va anar a una botiga i li va dir al botiguer:

–Et dono aquesta flauta.

L'endemà va voler recuperar la flauta i ja se l'havien venut.

Però, en un racó de la botiga, hi va veure una cua que va resultar que era la seva.

–Si no teniu la flauta, com a recompensa, doneu-me aquesta cua.

I el botiguer, per no sentir-lo, la hi va donar.

Així, després de tants intercanvis, el mico va recuperar la seva cua i va ser feliç per sempre. I es va prometre amb ell mateix que no posaria mai més els peus a cal perruquer.

POL PUIGARNAU PARRILLA

1r premi categoria TAGA – prosa

Escola Tomàs Raguer – 4t Primària

EL SOMNI D'EN PERE

Hi havia una vegada un nen que volia ser pintor. El nen es deia Pere, com el seu avi, el seu pare i el seu besavi. El seu pare li impedia ser pintor perquè deia que havia de ser paleta com ell, com el seu avi i com el seu besavi. Per això en Pere va creure que mai podria arribar a ser pintor.

Un dia en Pere es va adonar que hi havia un concurs de pintura a Llanars i es va escapar de casa seva per poder participar-hi. En Pere va dibuixar el mar de Platja d'Aro. A ell li encantava la platja, encara que al Ripollès no hi hagués mar, i per això es va inspirar tant amb aquell mar que va pintar.

L'any següent el Pere va veure un cartell que deia: XI concurs anual de pintura per a totes les edats a Ripoll. En Pere aquell any es va escapar per la finestra de la seva habitació, perquè vivia en una planta baixa. En Pere va guanyar el primer premi pintant una safata de fruita amb llimes, llimones, pomes, taronges i raïm. I allà mateix es va enamorar d'una noia que s'estava menjant un entrepà que feia molt bona olor. Aquell dia, quan van trucar al pare d'en Pere perquè anés a recollir el premi, es va enfadar molt. El pare va renyar molt fort en Pere però, tot i així, el nen sabia que no s'havia de desesperar i havia d'esforçar-se per seguir pintant i poder guanyar més concursos.

Quan en Pere es va fer gran va aconseguir fer una carrera a la universitat com a pintor. Allà, sense saber res, per sorpresa, es va trobar la noia de l'entrepà que va veure al concurs. Es van conèixer bé, la noia es deia Irina i estava estudiant una carrera com a escriptora. Quan els dos van acabar la carrera van tenir dos fills: en Pau i la Mireia. En Pere i la Irina van crear grans històries junts com El detectiu de Sant Pau i la desaparició de la Portalada de Ripoll. En Pere i la Irina van guanyar sis premis a la millor història d'Europa i una la millor història del món.

Ja ho saps, quan tinguis un somni, persegueix-lo fins a aconseguir-lo.

JULI CAMPAYO MARCER

2n premi categoria TAGA – prosa

Escola les Moreres – 4t primària

EL MÓN DE LA FANTASIA

Hola! Em dic Helna i tinc nou anys. Ara m'acabo de llevar. Està nevant, feia molt temps que no ho feia. M'he emocionat. Serà un dia fantàstic! Ves a saber si viurem alguna aventura inoblidable. Miro per la finestra i veig un paisatge meravellós, tot guarnit de color blanc. Que bonic!

La meva germana l'vet i jo estem preparades per sortir al carrer i anar a l'escola. Abans de marxar, ens adonem que només tenim un paraigua i ens abracem per compartir-lo.

Just davant l'escola, en un lloc arrecerat on no hi passa ningú, la neu comença a fer un remolí i, al cap d'uns segons, apareix un drac enorme i més blanc que la neu que cau. Llavors sí, que ens abracem encara més fort!

Un cop passat l'ensurt, el saludo i l'acaricio, i ell ens agafa a la l'vet i a mi i ens puja sobre la seva esquena, on hi ha un selló magnífic. Una vegada instal·lades, el drac s'enlaira cel enllà i, uns quants metres més amunt dels núvols, veiem un cel rosa preciós.

Anem seguint el recorregut i davant nostre apareix un enorme castell. De la torre més alta en surt una figureta petita. Ens hi apropem una mica i veiem la figura d'un rei que ens diu:

–Sou les úniques nenes que creieu realment en la fantasia.

–Som el món de la fantasia –responc jo.

–És veritat. Doncs jo soc el vostre rei. Avui ens hem trobat aquí, però ens veurem a molts més llocs. Quan tingueu ganes de viure una aventura només heu de dir la paraula màgica URMATOSUNI, i el drac us vindrà a recollir. Hi ha tants indrets per visitar!

–Uauuuu, quina passada –vam cridar les dues alhora.

El nostre món és una passada però ara heu de tornar a la realitat. Aneu cap a l'escola, que no feu tard.

La realitat i la fantasia us acompanyaran sempre.

ÀNNIA CAMPRUBÍ RIERA

3r premi categoria TAGA – prosa
Escola Tomàs Ragner – 4t Primària

L'OVELLA ESQUILADA

Després de Sant Eudald,
al poble de Ripoll,
a totes les ovelles
no els quedarà ni un poll.

Esquiladors amb molt de nom
fan anar les tisores
amb totes les seves forces,
com si s'acabés el món.

L'ovella esquilada
torna al seu corral,
ja tenim la llana
i un bon teixit per Nadal.

OT CARÓS JURADO

1r premi categoria TAGA – poesia
Escola Tomàs Ragner – 4t Primària

EL SOL

El sol brilla,
brilla sense parar.
Quan surt m'enlluerna
i no em deixa mirar.
M'agradaria agafar-lo
per jugar
però no hi puc arribar!
Al matí és groc,
a la tarda taronja,
al vespre no hi és
i a la nit el somio.
No pots agafar-lo!
em diu la mare...
et podries cremar!
Un dia sortiré
I a la nit l'agafaré!

OLGA SIMON VILADECANS

2n premi categoria TAGA – poesia

Escola Pirineu – 3r Primària

EL MEU POEMA

Un poema vaig escriure
i molt content vaig estar,
em van venir moltes ganes
de portar-lo a passejar.

Tot d'una es va posar a ploure,
on el podria guardar?
Patia perquè el meu poema
es pogués mullar.

Un senyor amb un paraigües
de seguida em va cridar:
“Vine aquí, noieta,
i us farem un raconet”.

La pluja va parar
i a casa vaig tornar.
Quina sort que el meu poema
no se'm va esparracar!

JÚLIA ERAS GARCIA

3r premi categoria TAGA – poesia
Escola Tomàs Raguer – 4t Primària

És un dia clar i assolellat. Estic nedant ràpidament amb els meus germans al riu. L'aigua és freda, neta, i rellisca per sobre del meu pèl brillant i gruixut. Em sento feliç de viure en aquest lloc envoltat de natura.

Els pares ens han ensenyat a pescar. Avui és el primer dia que he aconseguit capturar una truita. Fins ara, no havia estat prou ràpida i se m'escapaven totes. Decideixo compartir-la amb els meus germans. Estic tan contenta que començo a nedar a tota velocitat. Els pares sempre ens han dit que no ens allunyéssim dels voltants de casa, però la curiositat de veure què hi ha més enllà del que m'envolta em supera. I, així, vaig baixant riu avall gaudint d'un bonic paisatge i d'una aigua neta i transparent. Quan m'adono que estic massa lluny intento frenar, però ja és massa tard i l'aigua m'arrossega, ja que no tinc prou força per nedar a contra corrent.

Estic espantada perquè no sé on soc. És un lloc ple de plàstics i deixalles. M'he embolicat, intento treure el cap però quasi no puc respirar. Per què hi ha tants plàstics a l'aigua? D'on venen? També hi veig llaunes, ampolles i altra brossa que no reconec. On jo visc, el riu és net i ple de vida, no té res a veure amb aquest lloc! Aquí no hi veig cap truita ni cap altre peix, només hi ha brutícia. Em pregunto quin animal deu ser el causant de tot aquest desastre. Veig una persona que, després de menjar, llença la bossa de plàstic al riu. Quasi ha caigut al meu cap, i ni em veu.

Més endavant he d'esquivar com puc trossos de ferro i, fins i tot, trobo una rentadora! Sembla una gran balena feta de ferralla. Hi passo per sota i quasi em quedo encallada a dins de la seva boca oberta. Ara ho he entès! Són els humans, els que tiren aquests residus que mai es desfaran al riu!

Estic arribant al pantà de Sau. Aquí l'aigua està més calmada, però em sento esgotada per l'esforç de nedar embolicada amb tots aquests plàstics i no puc més, així que em quedo estirada, immòbil i sense pensar res, fins que sento un gos que borda i una nena que diu als seus pares: –Mireu! Crec que en Max ens vol avisar que hi ha una llúdriga atrapada en els plàstics!

S'acosten al pantà, però no gosen tocar-me perquè estic massa dèbil, així que truquen a una entitat de protecció i defensa d'animals perquè m'ajudin i em treguin tots aquests plàstics que envolten el meu cos. Hi estan molta estona i, tot i que em parlen fluixet, estic tan espantada que tremolo.

Un cop recuperada em porten riu amunt, fins que troben una família de llúdrigues que va baixant riu avall. És la meva família que em busca! Estic

tan feliç de tornar a estar amb ells, que els dic: –Tornem a casa, aquest lloc on he estat és massa perillós per a nosaltres, no hi podríem viure perquè necessitem aigües netes i oxigenades, i aquí l'aigua és bruta i contaminada.

Després de l'experiència viscuda, penso que he tingut molta sort perquè he pogut sobreviure gràcies a l'ajuda que he rebut, però hi ha amigues meves que no n'han tinguda tanta i han quedat atrapades als plàstics o han mort perquè n'han ingerit.

Penso que és ben estrany: aquests humans que ens estan matant amb els seus actes, contaminant, són els que, a la vegada, m'han salvat la vida. I em pregunto, no seria més fàcil actuar bé i reduir els plàstics per evitar la mort i degradació de molts éssers vius, enlloc d'haver d'invertir diners per salvar aquest medi ambient?

Cal que tots ens conscienciem que hi ha una altra manera de viure i que les petites accions de cadascú ens portaran a fer un món millor.

ESTEL ARGEMÍ BOVÉ

1r premi categoria BALANDRAU – prosa

Escola Doctor Robert – 5è Primària

UNS AMICS DE VERITAT

En Pere mira l'exterior per la finestra de l'hospital. Feia uns dies que havia tingut un accident a la piscina i ara es desplaça amb una cadira de rodes per l'habitació. No és fàcil haver de pensar que sempre estaràs en aquesta cadira quan abans eres un gran jugador de bàsquet. Pobre Pere! A sobre el seu caràcter sempre ha estat dèbil i necessita algú que l'animi.

D'aquí uns dies anirà a l'escola i no li fa cap gràcia haver de pujar amb l'ascensor. Ell vol ser com els altres!

Ara mira un gran mirall llarg on veu un nen amb cabell pèl-roig i arrissat, amb uns ulls blaus i una pell clara amb pigues a les galtes i part del nas. Per fi entra la seva mare, que estava parlant amb el metge, i li diu que aquesta tarda podrà sortir de l'hospital i que s'ha acabat la rehabilitació.

Uns dies després, es troba davant la porta de l'escola. Com que és el primer dia ha d'explicar les seves vacances. Potser ara no és un gran esportista, però està dotat per parlar en públic, i tot i estar en cadira de rodes en aquest moment se n'oblida i es sent bé.

Les primeres hores passen ràpid, però quan arriba al pati torna a sentir-se inquiet. El que ell no s'espera és que un grup de nens s'hi acosti. Un dels nens és alt, amb ulls foscos i cabell castany, curt i llis, l'altre, més aviat baix, amb cabell negre i pell morena, els altres dos es podria dir que són iguals (de fet són bessons) de cabell ros i ulls marrons. El nen més alt s'hi acosta i li diu: - Hola, em dic Toni! Tot allargant-li la mà.

En Pere, una mica estranyat, allarga el braç per agafar la mà d'en Toni. En Toni comença a parlar per animar-lo. El que en Pere no sap, és que en Toni, que és tan vergonyós a l'hora de parlar en públic, sembla un altre quan ha d'animar una persona, perquè acompanya les paraules amb mil gesticulacions i comença a fer un teatre espectacular. Sense adonar-se'n, tots comencen a riure i a explicar-se anècdotes. En Pere ara ja parla amb energia i va parant per escoltar els seus companys.

Quan pugen a classe continuen amb el relat de les vacances i, just ara, li toca a en Toni, que està nerviós perquè té por de no saber-se explicar. En Pere se'l mira i, des de lluny, li fa un somriure i un senyal d'ànim gesticulant amb els braços, just el que necessitava per tenir confiança en si mateix! Això fa que obliidi la vergonya de cop i s'expliqui genialment.

Durant la setmana el grup es recolza en cada un d'ells, perquè en cada per-

sona hi ha qualitats que els altres no tenen, i així aconsegueixen sortir dels entrebancs.

En Pere i els seus amics acaben aprenent que si no hi hagués persones diferents tots estarien atrapats en les seves mancances.

NÚRIA ALEGRE

2n premi categoria BALANDRAU – prosa

Escola Vedruna – 6è Primària

UNA ALTRA MANERA DE VIURE

Xxt!! Xxt!!! No crideu gaire que em sentiran. Mireu quins temps tan estranys i diferents que han arribat, que fins i tot he de tenir por que els humans em sentin.

Soc la part de la Terra que no heu fet malbé, i tinc por. Tinc por de com m'esteu deixant, de com us robeu la vida a vosaltres mateixos i de com no feu res per canviar-ho. Creieu que està bé, que casa vostra tingui por, que no puguin viure bé

els altres animals, i que estigueu destruint tantes i tantes vides? Jo, que us he vist néixer, relacionar-vos, expressar-vos, viure... que us he donat la casa durant tants i tants milers d'anys, creieu que he de viure així? Tot el que vosaltres heu fet per mi és tallar-me, embrutar-me, espantar-me, ofegar-me, assecar-me, encegar-me i moltes més accions horroroses que no puc nombrar.

Em sento malament d'haver creat aquests monstres destructius, i m'entristeix que uns éssers que s'havien mostrat hospitalaris ara siguin tan envejosos i cruels.

No m'agrada veure com, cada dia més, els nens mengen de manera menys saludable: molts dolços, molts aliments processats..., que els adolescents tinguin el vici del tabac cada cop més i que la gent gran hagi d'estar sola en els seus darrers anys de vida. I que, en definitiva, no feu res.

Em preocupa veure com els peixos es moren dins els meus budells, assassinats per... com en dieu d'allò? Plàstics? Em desagrada veure com les muntanyes no es queden blanques a l'hivern, i com les grans glaceres es fonen per la raó de no haver sabut mesurar quin és el límit de les coses. Creieu que fins i tot per escriure m'heu d'enverinar?

Creieu que és just que cada dia em mateu una miqueta més, però que si em moc una mica, us feu la víctima i us queixeu? No és just que, mentre uns es tornen milionaris, uns altres es morin als mars. Cada dia neixen milers de nens, però sou tan cruels que em mateu milers més. Bombes, guerres, glaceres i sequeres, i tot perquè un parell d'homes no poden decidir blanc o negre. Cada nit i cada dia sento plàstics i plàstics, i a mi tot això em comença a fer fàstic. Somio que algun dia els que sou més petits sigueu capaços de canviar aquest món ple de plàstics, de bombes i de contaminació, i que en proposeu un de més bonic, on els diners es reparteixin, on els peixos nedin, on les persones no es barallin i on no haguem de fer manifestacions...

I, per últim, us demano que hi penseu una mica. I que sí que crec que podríeu trobar una altra manera de viure.

AINA VILA PRADHAN

3r premi categoria BALANDRAU – prosa

Escola Doctor Robert – 6è Primària

EXCURSIÓ AL RIPOLLÈS

Un dia em vaig preguntar,
a fer una excursió, on puc anar?
Al Ripollès!!! Vaig pensar...
moltes coses podré visitar!

El google vaig consultar,
alguna ruta per caminar.
Un munt d'opcions vaig trobar,
que no sabia ni quina triar.

A Bastiments vaig pujar,
i pel coll de la Marrana vaig passar.
Al naixement del riu Ter em vaig aturar,
per atipar-me amb un bon esmorzar.

A un pagès li vaig preguntar...
Per arribar a Ripoll, per on he de passar?
I pel carril bici vaig pedalar
i fins a les Llosses ho vaig allargar.

Fins al castell de Palmerola vaig pujar,
i l'església de Sant Vicenç vaig contemplar.
Fins a Ripoll vaig tornar,
per més llocs interessants poder investigar.

Les muralles de Ripoll vaig travessar,
i el Monestir vaig visitar.
La portalada em va encantar
i pel claustre em vaig passejar.

Cap a Sant Pau em vaig desviar,
i per la via romana vaig baixar.
A Camprodon vaig arribar,
i el pont Romà vaig travessar.

A Llanars vaig recular,
i l'església romànica vaig observar.
A la Roca vaig pujar,
i la bandera vaig onejar.

Fins aquí us puc explicar,
perquè ja he de marxar.
I mai més podré oblidar,
tots aquells moments que vaig passar.

BLANCA PALOMERAS VALENTÍ

1r premi categoria BALANDRAU – poesia

Escola Les Moreres – 6è Primària

LA BELLESA DELS PIRINEUS

Oh, natura pirinenca,
que bonic contemplar el teu entorn!
He quedat estorat a la teva vora,
ets la més bella d'aquest món.

Muntanyes amb barrets de neu,
prats d'excel·lent pastura,
esquitxats de ramats amb pastor i gos d'atura,
han robat aquest cor meu!

Aus i espècies variades
tant com el característic voltor
rèptils, mamífers i altres
com el nostre amenaçat i vell tritó.

Aquí trobareu menjar tradicional:
formatge d'ovella i rics embotits,
pa artesà, bona escudella...
us en llepareu els dits!

Núria, Puigmal, Vallter i Canigó,
la Molina i Bastiments...
hi ha muntanyes tan boniques
que et commouen els sentiments.

NÚRIA ALEGRE

2n premi categoria BALANDRAU – poesia

Escola Vedruna – 6è Primària

BENINGUT

Beningut, suc de taronja,
Beningut, tros de pa,
Beninguda, xocolata,
Beningut, esmorzar.

Beningut, got d'aigua,
Beninguda, amanida,
Beningut, bacallà,
Beningut, bon dinar.

Beningut, got d'aigua,
Beningudes, torrades de formatge,
Beninguda, sopa,
Beningut, sopar.

ARNAU CARGOL CUARTILLAS

3r premi categoria BALANDRAU – poesia
IE Mestre Andreu – 6è Primària

Et pots arribar a imaginar com seria la teva vida dins d'un lloc on les coses no canvien, però el teu entorn sí? Doncs bé, aquesta és la meva sensació. I això podria ser un història qualsevol, explicada per una persona qualsevol, i escoltada per moltes altres. Però no és així. La meva vida s'ha quedat... bàsicament congelada en els meus últims records.

Doncs bé, us explico. Abans de la meva mort, el meu preciós i estimat net gran em va fer una fotografia amb una petita càmera d'un color groguenc. La va imprimir i la va posar en un marc de color blanc, i al costat hi va posar un meravellós ram de mimosa, ja que ell sap que és la meva flor preferida. Jo l'escoltava com li deia el meu fill que així podria sentir aquella olor que tant m'alegrava. Però això va passar ja fa molt de temps, ara el ram està pansit i té un color negre, no desprèn olor, l'únic que voldria és posar-li una mica d'aigua, però jo no puc. Casa meva, abans plena de colors, amb flors i alegre, ara sembla una casa de fantasmes. I és que ja farà deu anys que el meu fill va deixar aquesta casa i, pel que sembla, a mi també. I jo crec que serà així per sempre.

I per fi ha arribat un dels meus dies preferits de l'any, Sant Jordi. És un dia assolellat d'abril i puc sentir com passaré el meu dia preferit, com els darrers anys, esperant que algú canviï aquest ram per una bonica rosa. Però per algun motiu, aquest Sant Jordi serà diferent. A mig mati he sentit com la porta de la casa s'obria i un petita espurna de llum ha il·luminat la meva arrugada cara. Per la porta he pogut veure una silueta, que a primera vista m'ha semblat molt familiar. Quan aquella misteriosa silueta s'ha anat apropant una mica més he pogut observar que és la del meu fill petit que ha vingut a canviar el ram de mimosa pansit que fa tants i tants dies que el tinc al meu costat, o això és el que espero que faci.

De cop he sentit com una mà freda m'ha tret amb molta cura del marc, i de sobte m'ha col·locat en un altre marc nou, no gaire maco. Al principi m'he notat una mica estranya, però estic agraïda. Després he sentit com ell m'agafava per una banda del marc i se m'emporta en cotxe cap algun lloc que no sé molt bé on és, la veritat. Estic neguitosa perquè no puc saber quin serà el meu pròxim destí. Per fi hem arribat; puc veure com entrem en un petit pis, m'ha col·locat al costat d'una altra foto, on surt ell amb un preciós nen petit. Però he estat poc temps al costat de la fotografia, ja que de seguida ha portat dos gerros, un d'enorme i ple de mimosa, i l'altre amb una rosa vermella com la sang.

Aquest dia de Sant Jordi ha donat un gir enorme a l'avorrida vida que tenia.
I ara estic contenta dins el marc.

PAULA BUESO VELASCO

1r premi categoria BASTIMENTS – prosa

SI Germans Vila Riera – 1r ESO

NO EM VULL FER GRAN!

Hola! Primer de tot em vull presentar: em dic Laia, una nena divertida i positiva. Acabo de fer 12 anys i vull explicar-vos una cosa: no vull seguir creixent! Amb 12 anys, tots diuen que ja m'estic convertint en adulta i això, per a mi, és quasi un insult! A cap nen li agradaria ser-ho! Els adults estan bojós, sempre amb les seves coses serioses i avorrides, i sense temps per divertir-se.

A les notícies es parla de baralles, guerres, matances i totes són provocades per adults! Ara entens quan et dic que estan bojós? El pitjor de tot és que ells ens volen ensenyar a comportar-nos com a adults, i jo no vull ser-ho! Quan dic adults, em refereixo a totes aquelles persones que ja s'han oblidat de riure, de ballar sense preocupar-se què pensaran els altres, d'estimar... Aquelles persones que només pensen si van a la moda o si estan guapos, i es pensen que així poden ser millor persona. Les que només pensen com es veu el seu cos i si tenen diners. Aquelles persones que ja s'han oblidat dels altres, les que sempre pensen jo, jo i després jo! Aquelles persones que només saben criticar els altres quan ells són els últims a esforçar-se per millorar-se a si mateixos.

Desgraciadament, conec molts nens que per dins són adults, però també molts adults que són els nens més grans! Què ha passat amb la importància de simplement ser feliç i somriure? Adults, ensenyeu-nos que somiar és important, inspireu-nos perquè algun dia puguem aixecar el vol amb les nostres pròpies ales. Parleu-nos d'històries on aquelles persones donen la vida per mantenir la seva família! El món està adormit! I nosaltres, els nens, ja siguem grans o petits, som els responsables de despertar-lo! O t'està convertint en adult? Doncs et tinc males notícies: és dolent! Quant temps fa que no et rebolques per l'herba del prat o et poses a ballar sota la pluja? Quant temps fa que no mires al teu voltant i t'adones que el món és màgic o t'estires i mires les estrelles? Quant temps fa que no et quedes en silenci i gaudeixes de les persones que estimes? La infantesa també es contagia, ho sabies?

Ser nen no només vol dir somriure, sinó també somiar, imaginar i, fins i tot, aconseguir. Ser nen també significa defensar les teves idees, que ningú et faci sentir menys! Tu ets perfecte tal com ets. Si comets un error, demana perdó amb el cor i segueix endavant! Ser nen no significa no tenir por, perquè tots tenim por, creu-me, però l'important és què fas amb aquesta por. Ser nen significa ser tu mateix! Ignorar aquelles persones que no t'estimen tal

com ets. Defensa el que creus i qui ets. Ser nen significa ser positiu i riure fins que no puguis més. No perdre el temps sentint gelosia, a vegades es guanya i a vegades es perd. El món necessita més rialles, més amor! L'amor és l'arma més poderosa del món! I jo vull seguir sent una nena i contagiar a tothom d'alegria! Sigues tu, l'exemple que el món necessita. Junts podem fer que tot passi: deixem de ser adults i omplim el món de la nostra infantesa.

FIONA JORDÀ SOLDEVILA

2n premi categoria BASTIMENTS – prosa

IE Mestre Andreu – 1r ESO

UN "T'ESTIMO" DES DE L'INFRAMON

La nena, amb llàgrimes als ulls, cridava sense aconseguir que li sortís la veu: –Pare, si us plau, no em deixis!– Gemegava com mai ho havia fet, amb la cara molla per la pluja i el seu plor.

Els seus ulls, abans blaus, ara eren vermells, igual que la seva faç, i mentre corria, la seva faldilla xopa i la seva brusa d'estiu, no preparades per al clima, li endarrerien el pas. Intentava atrapar aquell Audi Q3 blanc que l'havia deixat enmig d'aquest món, sola. Ja no veia l'horitzó, que es perdia entre les gotes d'aigua agredolça que queien del cel negra nit.

Recordava i anhelava quan els seus pares l'abraçaven i jugaven amb ella, li feien petons i no sabia el fatídic futur que l'esperava deu anys després.

En el moment que li va tornar la consciència, va veure un parell de llums anant cap a ella. Estava en estat de xoc, no es podia moure i tenia massa por. Faltaven pocs metres perquè l'aixafés... quan una figura masculina va saltar i hàbilment la va empènyer fora de la carretera, sacrificant la seva vida per la d'una adolescent. En haver passat el tràiler, deixant enrere les botzinades que havia cridat perquè ella sortís, va córrer cap a on havia deixat anar la majoria de les llàgrimes. Esperava trobar les restes orgàniques de l'home, mig esclafades contra el terra, encara que també era possible que encara s'estigués desintegrant lentament pel fregament contra l'asfalt. Tot d'una va sentir unes petjades darrere seu. Impossible! El noi no podia estar viu.

Ja havia presenciat unes quantes anomalies més, a part d'aquesta. Com la vegada que mentre s'estava emmirallant sentí un murmuri, seguit d'una suau carícia i un petó al coll.

Un calfred li va recórrer el cos. Es va girar lentament i va veure un noi de la seva edat, ulls verds com el pistatxo i cabell castany i ondulat. La va estranyar l'aura ataronjada que l'envoltava però, tot i així, se'l mirava amb la boca oberta. Era tan guapo! Li recordava un excompany, que havia estat enamorat d'ella des que es van conèixer a 3r de primària. El més curiós, però, és que ell era bastant prim i havia mort feia 2 anys, just quan van començar els fenòmens.

Encara no havia parpellejat quan va notar que les gotes d'aigua travessaven el jove. Se li va escapar un crit mut. Estava tan espantada per la situació en què es trobava que arrencà a córrer en direcció contrària a la qual havia arribat. Va sentir un desig profund de morir de vergonya. Com acabava de fer això davant del noi més atractiu que havia vist mai? Va voler mirar enrere,

però el jove misteriós ja no es deixava observar.

Caminà durant hores pel que semblava ser la ruta 66 i se li trencaren les ales en adonar-se que si seguia així moriria aïllada. No es podia moure, tenia set i gana i portava dies sense dormir, però no podia parar. Va caure exhausta al terra i es va tapar amb la poca energia que li quedava amb seu mocador de seda. L'endemà, on abans hi havia el no res, ara hi havia aparcat un monovolum blau, amb les claus posades, que, malgrat no tenir llicència de conduir, no va dubtar ni un segon a arrancar. Una nota escrita amb tinta platejada i lletra preciosa li va cridar l'atenció. La va llegir per dins, imaginant-se una veu femenina i maternal dient així:

Continua el teu camí fins que tornis a la civilització.

Entra al lloc on hi hagi més fulls per saber més del passat que ens uneix.

El lila, el gris i la mort són la clau.

A.

Començà a pensar què volia dir tot allò. Estava bastant clar. Havia de seguir en la mateixa direcció i anar a la biblioteca del poble. El que no entenia era l'última frase, tot i que no li era igual, segur que més tard ja ho comprendria.

Vaja, sí que era bonic el paratge on havia arribat! Semblava que d'aquelles muntanyes en pogués baixar un cérvol saltironejant i saludar-te. Va sortir del cotxe i va córrer, procurant que el vent no li bufés la faldilla. Entrà a la biblioteca sigil·losament. Tots els llibres que es veien eren de contes de fades, dels que acabaven tots bé. Quines mentides més grans! A la vida real no passa, això. Per exemple, a la seva.

Per fi, després de 2.000 històries falses, va aparèixer una col·lecció d'un volum considerable. Eren tres, tres tristos llibres que ningú s'atrevia a mirar. El llom era de color blau, violeta i gris, amb una petita calavera segellada amb lacre. A la portada hi havia pell dels mateixos tons i, al mig, un crani. Ja ho entenia, la tercera frase es referia a aquests. En obrir el primer, un halo fosc la va envoltar, es sentí pesada i trista, però, tot i així, va continuar.

Passaven les hores i no trobava el que buscava, encara que tampoc sabia què era. Va veure un dibuix semblant a l'Home de Vitruvi de Da Vinci, però amb els ulls grocs i lluminosos i foc lila contornant el seu cos musculat. Semblava un ritu sagrat per comunicar-se amb els morts. Era això! La carta li deia que el preparés! Estava disposada a dur a terme la cerimònia, però abans havia de traduir-lo, ja que estava en llatí. Qui havia de dir-li que aquelles tres hores a la setmana d'extraescolars de llengües li servien algun dia? Al cap de poc va poder interpretar el que hi havia escrit. Deia:

Cercle i estrella dibuixa al terra, amb resplendor a cada punta i recita “Loqui mortuis” després d’entregar un regal esquitxat amb la llum de la lluna i les teves paraules.

La noia va demanar a la bibliotecària sis espelmes i un guix, i ràpidament va fer el que el ritual deia. No tenia res per donar, més que el seu penjoll heretat de la seva àvia, que no volia lliurar a complets desconeguts. Tot i així, va oblidar el valor sentimental que tenia per aquell objecte, es va empassar l’orgull i va procedir:

–Jo, Alba Senlog, prego al consell de morts que em deixi tornar a veure la persona que em va salvar abans. Per això lliuro el meu collaret de jade i diamant a canvi de saber qui era i com puc arribar al seu costat. “Loqui mortuis”.

Al posar-se’l de nou i entrar en contacte amb la seva pell, els ulls li van canviar dràsticament de color, de verd a blanc, i el seu cabell ros va començar a flamejar i a onejar, seguit del seu cos. Sort que era en un lloc tancat, perquè va volar com un globus d’heli. Fins i tot l’accessori va surar en l’aire, fins a topar amb la seva cara. Però ella això ja no ho veia, ni ho notava.

La noia ja no hi era, sinó que es trobava en un món on no existia el contrast entre colors i tot estava atenuat. El terra va tremolar i, del núvol on reposaven els seus peus, van aparèixer cinc esperits gegants amb una aura similar a la de l’adolescent: tres nois i dues noies intercalats entre si. Tenia encara més por que el primer dia d’aquell infern. Volia parlar, però el senyor barbut del mig, el que semblava dur la veu cantant, es va avançar:

–Senyoreta Senlog, hem meditat el que ens ha demanat i hem decidit dir-li a canvi de la seva ofrena, però amb una condició. Sabuda la seva història, disposarà de 48 hores perquè ens entregui una vida, a ser possible, de la seva mateixa sang. Si no, morirà vostè.

Li entregaren un sobre cru amb una foto del difunt i, en obrir-lo, un grup de boles de coloraines la van envoltar i li van mostrar la seva antiga vida. La sorprengué reconèixer aquelles escenes, perquè ella també les havia viscut, i s’adonà de qui era, cosa que va reforçar les seves antigues sospites. Clarament era l’Àlex Sorní! Com no se n’havia adonat? Van anar cessant les llums i en aquell instant una columna estel·lar la va encerclar. De cop i volta es va trobar de nou en un cos, en el seu, i va caure vertiginosament, trencant-se el genoll esquerre.

Coixejant, va sortir del paradís dels llibres, entrà dins el cotxe i amb el cap al volant va començar a pensar quin seria el seu següent moviment, mentre

que els ulls se li omplien de llàgrimes. Havia d'idear un pla per matar algú i això li feia mal, ja que mai no havia somiat convertir-se en criminal. I a més a més, com arribaria allà si no tenia diners ni gasolina i molt menys carnet de conduir? Una altra nota va destacar en la seva visió. Semblava la mateixa, però aquest cop deia:

*Ara que ja saps qui soc
emprèn el teu viatge
tens tot el necessari on es guarda l'equipatge.*

Anà a fora i obrí el maleter. En efecte, s'hi podien veure clarament cinc bidons de gasolina, la llicència i el DNI. Ja podia començar a conduir!

Portava una bona estona al volant quan es va adonar que uns metres més enllà correria el perill que l'enxampessin. Hi havia un peatge! Estava tan nerviosa que va pensar a entregar-se i admetre que tenia setze anys i tot era una farsa. Que tota la seva vida havia sigut una gran mentida: no havia vist que el seu pare enganyava la seva esposa amb altres dones, i que aquell dia, quan el va trobar petonejant-se amb dues noies de més o menys la seva edat, la va abandonar amb tan sols un entrepà a la ruta 66 espanyola. No li importava haver deixat la seva única filla, una persona que sempre l'havia estimat i admirat. La mare, al contrari, havia començat a endinsar-se en el món de l'alcohol i les drogues des que la seva bessona havia mort en un atemptat en un concert a Amsterdam.

Entre el plor i el record de la seva família, ja havia arribat. Amb el cor a mil i tremolant, agafà el tiquet i sortí escopetejada d'allà. Estava feliç però encara nerviosa, al cap de poc hauria de pagar i no tenia ni un cèntim. Aleshores el va veure. El jove l'observava des del seient del darrere, somrient amb el riure més bonic que havia vist mai. A les mans portava unes quantes monedes, un entrepà de xoriço que feia molt bona pinta, i una ampolla d'aigua d'un litre. Li va agrair amb un suau moviment de cap i l'esperit se'n va anar deixant-ho tot al seient on era abans .

Feia molt de temps que estava tancada allà i estava molt cansada, així que va pensar a passar la nit en una estació de servei. Va estirar-se als tres seients de darrere i es quedà adormida. Més tard, va aparèixer ell amb una manta, la va tapar, li deixà menjar i li va fer un petó al front seguit d'un "t'estimo", mentre s'esvaïa.

El dia següent, després d'hores llargues de viatge, va sentir dins seu el ja ha arribat al seu destí tan característic dels navegadors. Havia arribat a casa

seva, si se'n podia dir així, d'aquell lloc ple de mentides i enganys.

Va aparcar el Fiat 500L a davant del garatge i picà el timbre. Va obrir la porta la seva mare plorant i amb pinta de no haver ingerit aquelles substàncies des de la seva desaparició. En veure-la, se li va tirar a sobre i va començar a besar-la, preguntant on havia estat, però el seu pare, en canvi, va haver de forçar un somriure. Li va mentir i dir que s'havia quedat a dormir a casa d'una amiga per no incriminar el seu progenitor i així poder acabar amb ell.

Eren gairebé les dotze quan els pares es van estirar al llit i va comprendre que era el moment de passar a l'acció. Va agafar un ganivet esmolat i es va proposar clavar-li al seu progenitor, però es va adonar que n'era incapaç. Havia sigut una persona horrible per intentar aniquilar una persona innocent, per molt dolenta que hagués sigut envers ella. Faltaven uns minuts per a les dotze i va decidir rendir-se, però abans d'això va escriure una carta a la seva mare dient:

Mama, soc l'Alba, quan et despertis ja no hi seré, per tant no em busquis. Abans, però, et volia desvelar el secret que em va portar a la desaparició. El papa ja no t'estima i només t'usa perquè tens diners, de manera que durant aquests anys ha tingut múltiples amants. El meu consell és que fugis i busquis algú que realment t'aprecii. Deixa'l sense res. No et preocupis per mi perquè encara que pensis que no estaré amb tu, estaré amb algú que sempre ha tingut cura de mi i cada nit ens escaparem per dir-te "t'estimo" des de l'inframón.

IONE CABRERA

3r premi categoria BASTIMENTS – prosa

Institut Abat Oliba – 2n ESO

EL RELLOTGE

Enigmàtiques les tres mans
que controlen la nostra vida.
A saber d'on venen i a on van
seguint la mateixa via.

Que bonic seria,
el temps poder aturar.
Amb el meu avi pescaria
cada dia sense parar.

L'avi un rellotge tenia,
no era un de qualsevol,
amb què es guiava tot el dia,
la seva orientació era el sol.

Enigmàtiques les tres mans
que controlen les nostres vides.
A saber d'on venen i a on van
seguint la mateixa via.

PAU NAVARRO LÓPEZ

1r premi categoria BASTIMENTS – poesia
Institut Abat Oliba – 1r ESO

LES MIRADES

LES **Mirades** DEL FUTUR

les preguntes DEL mon ?

corrent pels carrers en FLAMES

PER **Voler** canviar La

vida

CARLA ARIZA

2n premi categoria BASTIMENTS – poesia

Institut Abat Oliba – 2n ESO

UNA GERMANA

Una germana
és un ésser especial,
que sempre t'acompanyarà
i et serà lleial.

És com un raig de sol,
que t'il·lumina cada dia,
que quan busques consol
t'omplirà d'alegria.

Supera a la millor amiga
és la qui coneix de veritat,
és la que el meu cor abriga
en símbol d'amistat.

Sap com et sents
quan amagues el somriure,
endevina els sentiments
i sap que ets lliure.

T'ajuda sempre,
no et deixa de costat
i tot i que arribi al vespre
és allà amb generositat.

Té les seves faltes, sí,
però se sap superar,
reconeix els seus actes
i que es pot equivocar.

És una persona fidel,
encara que li costi, també,
és un bon model
per obrar i fer el bé.

FÀTIMA ALEGRE BUSQUETS

3r premi categoria BASTIMENTS – poesia

Escola Vedruna – 2n ESO

LA NOVEL·LA

Havia començat a llegir la novel·la unes setmanes abans. La universitat l'havia mantingut molt ocupada últimament i ja quasi s'havia oblidat de reprendre la lectura. Era un dia preciós, el primer de tots els dies de primavera, i havia decidit sortir una estona al parc dels afores. Els jardins Maragda no podien fer millor referència al seu nom, tots els camins es perllongaven des de l'entrada en totes direccions i es fonien en una verda i inacabable expansió de gespa, que tot i coberta per l'ombra dels colossals arbres de fulla caduca, gràcies al sol, avui desprenia fins i tot certa lluminositat. Va enfilarse en dels serpentejants camins de grava fins a arribar a un banc de fusta i llautó on va decidir asseure's. Un cop allà, va dedicar-se a observar el maremàgnum de colors de les flors d'un dels molts parterres i va ser llavors quan es va recordar de la seva estimada protagonista, altament detallista i observadora. El cert és que li tenia especial afecció a la novel·la perquè es sentia molt identificada amb el seu personatge estrella. No va dubtar més, va obrir el llibre que havia abandonat setmanes abans per on l'havia deixat i, sense cap esforç, va reprendre aquelles línies deixant-se emportar per l'emoció novel·lesca i sent testimoni, així, de la persecució de la seva heroïna. En qüestió de minuts ja es trobava immersa en la lectura.

Primer la noia corrent entre l'espessa arbreda, després el silenci absolut. Al cap d'uns instants, el lleu soroll del trencar de les branques del sòl i, immediatament, l'efímera cursa d'una silueta borrosa i fosca. La noia es deté. L'adrenalina inunda el seu sistema i el cor li batega com si intentés escapar-se del seu propi cos. Les seves cames li imploren córrer, però el cap li diu que pensi. Sent com les gotes de suor li trepitgen el front i amb els ulls oberts de bat a bat dirigeix la mirada cap a les branques dels arbres, arbres colossals, de fulla caduca, més concretament, que sobresurten cap al cel com plantes enfiladisses. La lectora es troba en un punt àlgid de l'obra, les ganes per saber el que passarà la devoren, morirà la seva protagonista? No perd més temps, ha de continuar llegint, necessita saber-ho. Tot el que té la fugitiva és una jaqueta blava, una motxilla i una pistola amb una bala. És a dir, una oportunitat d'encertar i a la vegada de fallar, però no es pot permetre tal luxe. Tan bon punt vegi la silueta dispararà. Intenta sostenir l'arma, però les mans no deixen de tremolar-li. S'acosta cap al sud, res. Fa uns passos amb cautela cap a l'est, sense èxit. Decideix recular uns metres i finalment el troba. El seu assetjador és bastant lluny, d'esquena i especialment quiet, segurament buscant-la. Ha de ser un tir net i perfecte.

La lectora és a punt d'acabar el capítol, sols unes línies més i sabrà qui és que ha perseguit la seva heroïna durant tot aquest temps, qui ha estat l'intrús que s'ha colat a la seva vida i que no l'ha deixada d'angoixar fins ara. La protagonista acabarà d'una vegada per totes amb l'autor dels seus mals. Segueix llegint paraula per paraula. L'assetjador és massa lluny, per disparar la fugitiva ha d'acostar-se. S'hi apropa, però no troba el que esperava. En canvi, veu un camí serpentejant de grava i, una mica més enllà, un banc de llautó i fusta on seu una jove que llegeix un llibre. Al mateix temps, la nostra lectora acaba l'última línia de la novel·la, la finalitza amb un punt rotund i amb una cara de pànic inexplicable. Aleshores aixeca la mirada, una dona amb una jaqueta blava i una motxilla l'està apuntant amb una pistola.

Laura Linares

1r premi categoria PUIGMAL – prosa
Institut Abat Oliba – 1r Batxillerat

DE NIT

Encara que jo mai la trobés, l'hora d'anar a dormir sempre m'acabava trobant a mi. O almenys això pensava la mare, que a les onze del vespre començava a estar cansada de fer el que hagués estat fent durant tot el dia, sempre frenèticament, amb un rigor suís i amb una celeritat demoníaca, a un ritme frenètic i inabastable. Per tal de no ser una tasca més, com a filla exemplar, vaig raspallar-me les dents, em vaig enfundar en el pijama d'hivern i vaig apagar el llum abans d'entrar, enmig d'una foscor enorme i aparentment infinita, en contacte amb el fred polar del meu llençol de ratlles. Mentrestant, vaig sentir les passes de la mare (perfectament distingibles de les del pare, més pesades i amb un tempo més lent, provocant un ressò més greu per les parets de la casa) mentre pujaven les escales i ella anava cap a la seva habitació.

Però a mesura que la meva esquena i els meus peus anaven escalfant la roba de llit, i per tant ells mateixos, els ulls també m'ajudaven a fer-me a la idea que de moment, i només de moment, el microcosmos de la meva habitació podia ser acollidor. En realitat, i encara que mai abans ho hagués confessat, m'encantava quedar-me desperta mirant el fil de llum que entrava entre la part superior de porta i la polleguera mentre escoltava el crepitjar càlid del radiador que anava a tot drap per evitar que la meva habitació fos encara més freda, i mentrestant amanyagant la vora del cobrellit i...

I merda, la mare va apagar el llum del passadís, que significava "prou llum, prou calefacció, és tard, et vols adormir d'una vegada?" per part d'aquella veueta que es clavava dins del meu cap. I és que sovint em sentia el camp de batalla entre la meva jo assenyada i la meva jo primària i instintiva. Mentrestant, el meu coixí havia anat esdevenint ortogonal, en forma de quatre inacabat, i els meus ulls havien tornat a trobar una llum que els banyava més intensament, provinent del reflex d'un mar cristal·lí, d'aigües etèries on l'ombra dels vaixells blancs i purs es projectava al fons d'aquella sorra també blanca que, no sé com, no sé quan, no sé per què, havia substituït el meu llençol de ratlles. Vaig notar com el meu cos passava d'emetre calor a repel·lir-la mitjançant unes perles de suor que em començaven a rajar pel front, i pel coll, i pel pit i que reclamaven un bany immediat, i mentre m'aixecava de la meva jo improvisada seient de sorra vaig tenir temps d'olorar la sal, la pinassa i la sensació de llibertat que en aquells moments m'abduïa. Vaig avançar a pas ferm cap a aquella fina línia de sorra enfosquida per aquella aigua més clara que el cel, i mentre em preguntava els motius d'aquest fenomen tan

contradictori vaig trencar amb els dits, els peus i els turmells les crestes de les diminutes onades que s'estenien més enllà del blau que la meua vista abastava. Estava agraïdament fresca, i convidava a una immersió completa que només es veia aturada cada vegada que un calfred em parava. Una vegada vaig tenir l'aigua cobrint-me tot el cos, vaig adonar-me que estava prou lluny de la costa i que podia posar el cap a l'aigua. Vaig fer-ho, però només durant centèsimes de segon i amb els ulls tancats hermèticament, de manera que l'únic que va passar va ser que em vaig embullar encara més els cabells castanys, no només bruts de sorra blanca, sinó ja també de sal. Havia de fer-ho? Quin sentit tenia obrir-los per primera vegada? Quin sentit tenia tenir-los tancats per sempre? Vaig fer tres o quatre immersions llargues intercalades amb llargues estones escoltant les gavines i la remor de la immensitat del mar, que a aquelles altures estava pintat d'un blau més profund i imponent, però els mantenien tancats, negant-me involuntàriament a fer res més. Finalment la meua jo primària i instintiva va agafar per sorpresa la meua jo assenyada, vaig atrevir-me a obrir els ulls i un raig de llum i una immensitat d'aigua salada van inundar-me'ls.

El meu microcosmos ja no era més que un record, i la llum excessiva que entrava del passadís m'apunyalava els meus ulls enlleganyats mentre la vora del cobrellit s'hi barrejava, tortuosa, i picava, vaja si picava... I mentrestant, la certesa d'un nou dia em va fer esbufegar, cansada de no saber llevar-me, de no saber somriure a allò que se m'imposava, de desitjar que es tornés a fer de nit, de tornar a esperar que l'hora d'anar a dormir, encara que en l'estranya tranquil·litat dels vespres càlids a casa jo no la trobés mai, m'acabés trobant a mi.

MAGALÍ CAPDEVILA MUNTADES

2n premi categoria PUIGMAL – prosa

Institut Abat Oliba – 3r ESO

PER SEMPRE, TY*3 de gener de 2018*

Notava que les parets no paraven quietes, que tenia un terratrèmol sota els peus i que el cap m'estava a punt d'explotar. La majoria de gent d'aquella casa es devia sentir com jo, perquè ningú feia bona cara. Intentant deduir els meus pensaments per sobre l'altíssima música, vaig fer un esforç immens per caminar recolzada a la paret direcció cap al lavabo, on vaig treure una part del que m'havia fet estar en aquella situació. Però no vaig millorar gaire, em sentia com si m'hagués passat un tràiler per sobre.

Vaig netejar-me la cara amb aigua freda i quan ja m'estava eixugant, es va sentir el soroll de la porta principal. No sé com, vaig arrencar a córrer cap al menjador perquè, tot i que no estava en els meus millors moments, sabia que la combinació entre una colla de borratxos i un bosc només podia acabar malament. Però al menjador ja no hi quedava ningú.

En lloc d'això, es veien un munt de pics brillants que es dirigien cap al bosc. Resant per no rodolar per terra, vaig córrer fins a atrapar-los. Tots miraven en una direcció. Teníem davant nostre un recinte ple de vegetació salvatge envoltada per una reixa metàl·lica. No es veia el final del terreny, però la lluna il·luminava unes vistes precioses. Vam trobar un gran cartell vermell que demostrava la prohibició del pas, però com si no hi fos. I com era d'esperar, en menys de cinc minuts ja érem tots a l'altra banda de la reixa. Llavors tothom va embogir. Crits d'eufòria, les ampolles acabades d'esmicolar, ningú parava quiet. I el que des de fora es veia infinit, de prop es descobria com un precipici que intimidava. No tothom el va veure. En Tyler va ser un d'ells. Trastocat com anava, va apropar-se molt al marge, massa. En aquell moment, cap de nosaltres vam parar a pensar en el que podia passar, va ser després de la desgràcia que se'ns va activar el sentit de la consciència. En un tancar i obrir d'ulls, en Tyler ja no hi era, només un crit que se'ns quedarà gravat a tots per sempre. De cop, silenci. Ningú cridava, ni saltava, ni trencava vidres, només ens vam quedar quietes, intentant rebobinar el que acabava de passar.

3 de gener de 2019

El despertador em fa adonar del dia que som, i m'aixeco sense pensar-m'ho dues vegades. Em dirigeixo cap al lavabo i sense mirar-me al mirall, em limito a despullar-me. obro l'aixeta i al cap d'una estona poso un peu dins l'aigua. Crema, però m'és igual, em deixo endur per les ganes de

voler oblidar-ho tot. Noto les petites onades que em rodegen la pell mentre el meu cap no deixa de moure peces. Al cap de molta estona, després d’haver-me rentat i d’haver-me fet una última esbandida amb aigua freda, surto del lavabo enroscada dins una tovallola. Quan acabo d’enllestir-me i ja estic a punt per marxar, agafo la llibreta que vaig emplenar la nit anterior. Surto de casa amb la caputxa posada i camino uns deu minuts. Finalment, arribo. Tot està com sempre: apagat, trist, silenciós... no hi ha més de deu persones subjectant rams de flors. Camino mirant el terra fins que trobo la làpida que busco. “Tyler Walker, 27-10-2004 – 03-01-2020”. Noto una punxada molt profunda, i m’agenollo davant seu mentre comencen a caure les primeres gotes del que esdevindrà una tempesta. Trec la llibreta que m’he emportat de casa i la subjecto amb les dues mans, com si amb una mà no tingués prou força. Començo a llegir tremolant com una fulla.

Un any, Ty, ja ha passat un any des d’aquell dia impossible d’oblidar. Tot i que ha passat molt poc temps des de llavors, sento que el que va passar m’ha marcat una línia imaginària dins meu; el que faria llavors, i el que faria ara.

La pluja agafa intensitat al mateix moment que la meva veu, que comença a esquerdar-se.

Puc assegurar-te que si pogués tornar enrere, llançaria ben lluny tot allò que va fer que ens descontroléssim, i tancaria aquella maleïda porta amb clau. Potser hauríem trobat una altra manera de sortir, però llavors hauria fet les mil i una perquè no haguéssim travessat la reixa. I si, tot i així, ho haguéssim fet, puc prometre’t que t’hauria agafat del braç abans no et tornés a veure.

M’aturo, les llàgrimes que se m’han acumulat als ulls no em deixen continuar llegint. El cel està negre i, tot i que porto la caputxa, la tempesta m’està deixant xopa, però m’és igual, vull acabar de llegir. Passo pàgina molt a poc a poc, notant com els aspres fulls obeeixen els meus gestos. Agafo aire i el trec abans de continuar.

T’enyoro, molt, moltíssim, però sé que no hi ha res que pugui fer per tenir-te, i encara que em destrossi per dins, només puc continuar vivint. Espero que pugui acostumar-me al teu buit, a no sentir la teva rialla cada deu segons i a fer plans per mi mateixa, sense tu. Imagino que això és el que hauries volgut i aconseguiré superar-ho, per mi i per tu.

T’estimo i mai ho deixaré de fer. Per sempre, Ty.

Miro enlaire i me n’adono que ja no sé si el que tinc a les galtes són llàgrimes o gotes de pluja. Noto cada impacte que xoca contra la meva

pell. M'esforço a recordar la frase que sempre em deia: "El temps no cura, ets tu que et cures amb el temps", i això era exactament el que havia de fer.

NEUS COSTA NIETO

3r premi categoria PUIGMAL – prosa

Institut Abat Oliba – 4t ESO

PARAULES PENSADES

ARATXIA

Res,
sense flors ni temors, res de dolors.
muntanyes russes d'emocions estancades,
sentiments esvaïts.

RESILIÈNCIA

Tot,
cicatrus violentes interioritzades,
desitjant combatre l'oblit dels mals records
que serveixen d'armadura cap a un futur.

NEFELIBATA

Somnis,
un món més enllà que cap possible realitat
paral·lel a l'asfixiant món humà
idees que no puc deixar escapar.

MOSHA

Alliberament,
sensacions de llibertat, reconeixement,
pagat el deute del karma
per fi les cadenes s'han trencat.

INEFABLE

Inexplicable,
un desig immens, increïble,
immersos en un lloc indescriptible
on només la imaginació pot accedir.

SEMPITERNO

Infinit,
etern, perdurarà per sempre;
mirades que et transporten records;
el xiuxiueig del silenci.

EFÍMER

Fugaç,
com un estel al caure, ja no hi és;
senzill i dolorós. Esvaït,
te'n recordaràs?

SUPERFLUO

Innecessari,
una opció a escollir d'entre moltes d'altres,
una paraula sense subratllar d'uns apunts de biologia,
una música que no ens transmet res.

ETÉREO

Immaterial,
la brisa d'un dia d'estiu acariciant-me el clatell,
un sospir d'enamorament entre tu i jo,
un pensament lleuger, fràgil.

PETRICOR

Pluja,
l'aroma de tardor que envaeix el nostre olfacte.
Deliciós, humit, peculiar, familiar,
l'essència de la tardor.

CLARA ROIG FREIXA

1r premi categoria PUIGMAL – poesia
Escola Vedruna – 4t ESO

SOROLL DE TRÀNSIT

Els ulls rogents ho ennuvolen tot,
la realitat que em persegueix,
el meu reflex que es distorsiona,
el mirall trencat que està exhaust.
Exhaust de sentir l'odi d'aquells que el miren.

Una pluja d'aigua i llàgrimes
acaronen les ferides cicatritzades,
en treuen la brutícia.
Aquella que deixa el pas del temps quan passa,
quan les agulles del rellotge batallen persistents.

L'aigua que feia uns moments
m'escorcollava sense basarda,
es dissipa en el no res.
S'emporta la meva carcassa,
aquella que m'havia deixat
recoberta de polsim.

Em retrobo a mi mateixa,
mentre el tou dels meus dits
ressegueix el contorn del meu sexe
i aquí les cuixes ja em comencen a tremir.
Arribo al clímax amb un gemec
i somric com feia temps que no feia.

I quan apareix altre cop el meu reflex,
ja han desaparegut els ulls rogents i em veig nítida, jovial.
Però torno, com sempre, a la meva veritat.
Quan acluco els ulls, escolto el soroll del trànsit.
Tot segueix igual.

AINA BATLLE

2n premi categoria PUIGMAL – poesia
Institut Abat Oliba – 4t ESO

AHIR, AVUI I DEMÀ

Ahir: rialles, alegria, jocs diversos,
 tardes al parc amb els pares,
 vespres de contes fantàstics
 i nits de reis amb fanals encesos.

Avui: adolescència que em trasbalsa,
 alegries i tristeses, somriures i llàgrimes,
 cançons que escolto una i altra vegada,
 i nits de festa a les places.

Demà: una equació que no puc resoldre,
 una incògnita que m'il·lusiona i m'espanta,
 m'agradaria tenir més certeses
 i saber el futur que la vida em depara.

Ahir: records que m'acompanyaran sempre,
 vivències al cor gravades,
 moments dolços i estones amargues,
 infantesa que ens deixa rastre.

Avui: viure és un gran repte,
 temps de descobertes i emocions,
 pressa per viure, conèixer i sentir,
 adolescència que ens desborda el cor.

Demà: vull que els que estimo hi siguin,
 que la salut sigui una bona aliada,
 que m'agradi la feina a què em dediqui
 i ser feliç sense exigir massa.

MARIONA FERNÁNDEZ LLIMÓS

3r premi categoria PUIGMAL – poesia
 Escola Vedruna – 4t ESO

EL CÀMPING

El curs passat amb la classe del Fent camí, vam anar a un càmping. Mai hi havia anat fins llavors, i va ser una experiència molt divertida.

Durant tres dies vam fer moltes coses: piscina, que tenia forma de dofí, platja, esports i moltes altres activitats. També hi havia animals, ocells i molts nens i nenes d'altres escoles i turistes.

El càmping tenia botigues, discoteca, restaurants... i de tot!

Estava a Girona, i el viatge per arribar des de la meva escola de Ripoll va durar dues hores i feia molta calor.

El càmping era gran i bonic. Vaig dormir en un bungalow, que és una com una casa petita de fusta amb jardinet. Tenia de tot.

Vaig viure una aventura especial: em vaig tirar al tobogan de cap a dins de la piscina. I això va ser com una bomba per mi, perquè feia molt poc que havia començat a aprendre a nedar.

Aquestes colònies van ser una experiència molt xula, les millors les millors vacances d'estiu de la meva vida.

MIQUEL ROMA

1r premi categoria TORRENEULES – prosa

Escola Ramon Suriñach

LA MÚSICA ÉS EL BATEC DEL COR

PUM PUM PUM PUM
SENTO LA MÚSICA.

PUM PUM PUM PUM
SENTO EL MEU COR.

LA MÚSICA M'EMOCIONA
LA MÚSICA M'ACARONA.

PUM PUM PUM PUM
EM DESBLOQUEJO,
PUM PUM PUM PUM
EM CONECTO.

LA MÚSICA EM TRANQUIL·LITZA
LA MÚSICA NO PARALITZA.

ZZZA ZZA

LA MÚSICA EM MOTIVA
LA MÚSICA EM FA SENTIR VIVA
PUM PUM PUM PUM
LA MÚSICA ÉS EL BATEC DEL COR.

LAIA ROO

1r premi categoria TORRENEULES – poesia
Escola Ramon Suriñach

Consell Comarcal
del Ripollès

ripolles.cat

© 2020 · Dipòsit legal GI 618-2017 · Impressió: Maldeu, SL

Amb el suport de:

Diputació de Girona

CONSORCI PER A LA
NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA